Quelle: http://manuscripta.at/?ID=1547
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

uerba optinent. Que sicut
alia prorsus nesciunt. qd
autem aliud sit non se nosse.
aliud ñ se cogitare. iam in
eodem uolumine ostendimus. Sed hanc etiam
omittamus. que nec intro
gari potest quid insequatur.
et nos ipsi eius uel de oblitis
sumus. hinc tantũ certos
nos esse sufficiat. quod eũ
homo de anima sua natura
cogitare potuerit atq; in
uenire quod uerius ē alibi
non inuenit et quam pene
se ipsum. Inueniet autem
non qd nesciebat. sed uñ
non cogitabat. Quid enim
scimus si quod ē in mente
nesciamus. cum omia que
sciam non nisi mente scire pos
sum. Quod mens homini
sine cogitatione sibi ipsi esse
conspicua esse non potest.

Tanta ē tamen cogitationis uis
ut nec ipsa mens quodam
modo se in conspectu suo
ponat. nisi quando se cogi
tat. Ac phoc ita mihi in
conspectu mentis ē. nisi uñ
cogitatur. ut nec ipsa mens
qua cogitatur. qeqd cogitari
aliter possit esse in espectu
suo. nisi seipsam cogitando.
Quomodo autem quando se
non cogitat in conspectu
suo ñ sit cum sine se ipsa nũ
quam esse possit. quasi aliud
ipsa. aliud conspectus eius
inuenire ñ possimus. Qppe
de oculo corporis ñ absurde
dicitur. Ipse quippe oculus
loco suo et fixus in corpore.
aspectus autem eius in ea que
extra sunt tenditur. et usq;
in sidera extenditur. Nec
ē oculus in conspectu suo.
quandoquidem ñ espicit
se ipsum. nisi speculo obiecto.
uñ iam locuti sumus. qd sit
utiq; quando se mens in suo
conspectu sui cogitatione
constituit. Nũquid ergo
alia sua parte. aliam suam
partem uidet. cui se conspicit
cogitando. Sicut alis mbris
mis quisunt oculi. alia mia
conspicimus que in mro posse
esse conspectu. quid dici ab
surdius ut sentiri potest.
Vñ igitur auferitur mens.
nisi a se ipsa. Et ubi po
nitur in conspectu suo nisi
ante se ipsam. Non g ibi erit